

היה לה הכל: יפי, פידסום, קריירה זוהרת בתיאטרון ובטלוויזיה, בעל ושני ילדים. עכשיו היא אשה בודדה מאוד, החיה בצינעה ומחפשת עבודה

אשה לבד

פרחים, אין עציצים, אין כל מיני קישוטים קטנים שאשה, בדרך-כלל, ממלאה בהם את דירתה. פרחים ועציצים היא דווקא אוהבת, אבל הילדים מגדלים חתולה, האוהבת לאכול פרחים ולהרוס צמחים. אז משהו צריך לוותר.

הפרנסה — נושא קשה, כאוב. "שלושתנו מקבלים מדימונות", היא אומרת. "כשהתגרשנו, עבר עליי זמן קשה. לא יכולתי לעבוד, חבל שאני עדיין תלויה בו מבחינה כלכלית. הייתי רוצה לשנות את זה, אבל לשם כך אני צריכה ללמוד מיקצוע יציב.

"יש לי בעיה: כל הדברים שאני אוהבת, כמו סיפורת, פסיכולוגיה, אינם תכליתיים. עברתי לחיים מחושבים, צנועים. אני מצטמצמת, מוותרת על מותרות, כמו נסיעות לחו"ל, ופינוקים, כמו בגדים חדשים ומוניות, אבל אני לא מתלוננת. החיים בדרך-כלל אפי שריים, ואני לא זקוקה לרחמים. צריך רק להשתדל לגמור את החודש בלי אוברדראפט, אבל זה לא תמיד הולך".

בחודשים האחרונים היא עובדת בתיאטרון ובוכות המשלב בהצגות בו בות עם שחקנים. בפיטר פן, למשל, היא משחקת את שורדיהם, כשצלקת

הרבה ספרים בסיפריה בסלון, תקליטים רבים על מדף-עץ ארוך, סמוך לריצפה. קירות עירומים, פרט לשתי תמונות ענקיות, ריצפה חשופה, פרט לשני שטיחים קטנים, ישנים. אין

העיניים... פעם הן היו גדולות כליכך, פקוחות ועירניות. זה מזכיר לי שבתפקיד הראשון שלי בקולנוע, בסרט אלדוראדו, מנחם גולן הרביק לי כינוי, אודרי, הפברן שלנו, בגלל העיניים הענקיות שלי. כיום אני זקוקה לאיפור, כדי להשיג את אותו האפקט, את הגיל שלי, אני חושבת, רואים בעיקר בעיניים.

"היום חשוב לי יותר להיות יפה בפנימיות שלי, אומנם, אני מקפידה על הופעה חיצונית, כי אני יודעת שהיחס ממש משתנה כשאת מאופת ומטר איפור, אבל יש לי נטיה להסתובב בלי איפור, לבושה בבגדים צנועים. תמיד העדפתי הופעה צנועה, אף פעם לא הייתי מה שקוראים 'בערת-זוהר', כי הצגות-זכורה של סרטים והצגות לקד תי בחשבון שיהיו מצלמות, והופעה בלבוש ובתיסרוקת מתאימים. אולי נוצר רושם של זוהר, אבל מעולם לא הייתי 'זוהרת', זה היה רק רושם חיצוני."

כיום, גם אצל אחרים, חשוכות לה יותר התכונות הפנימיות. "פעם אהבתי מאוד נוי, חיצונית נאה, אבל כיום אני טורחת לנסות להכיר קודם כל מה יש בקנקן."

יש לה שני בנים — שי, בן 17 וחצי, ורון, בן 12. לפני שלוש שנים היא התגרשה מבעלה, שאול בן-חיים. היחסים ביניהם כיום, כהגררתה, "קורטיים בלבד": הוא נשוי בשנית ואב לבת, אשתו עקרת-בית, בעבר היתה לתיקווה הרגשה שעוברת היתה אשת-קריירה החניפה לו, שהוא אהב להיות בעלה של שחקנית, אבל, היא אומרת, לאור בחירתו השניה בחיים אולי היו בזה דברים שלא אהב.

שודדים בעל צלקת

היא עדיין גרה באותה הדירה הגדולה ברחוב גורדון בתל-אביב. בבית-דירות מטופה, קומה רביעית, עם מעלית.

בניגוד ליפות אחרות, היא אף פעם לא עשתה עניין מהיופי שלה. עניין של אופי, היא לא מכריזה על היותה "הכייפה", אבל נאלצת להודות באיך מה. "לצערי, הייתי", היא אומרת. "זה לצערי, כי קשה מאוד להתפטר-מה בשנים מאוחרות יותר. זה מין פינוק, להחשב ליפה ביותר, וכל פינוק הוא דבר די מיותר, כי בחיים צריך אחר-כך להוכיח את עצמך בשטחים אחרים. יש התמודדויות, מיפגשים עם אנשים שתכונותיהם עולות על שלך.

"לאשה יפה, אני חושבת, קשה יותר להתגבר על ההרגשה שאני כבר לא במקום הראשון. לעומת זאת, אומרים שאדם יפה הוא יפה תמיד, יחסית לגילה, אם כי אני מקבלת צמרמורת כאשר אני שומעת הערה כמו, 'רואים עליה שהיא היתה פעם יפה', אומרת תיקווה.

"אודרי הפברן שלנו!"

כשהיא מביטה במראה, היא זוכרת את עצמה בת 18. "רואה את כל ההבדלים, ולא משלה את עצמי, קמטים, אומנם, כמעט אין לי, אבל

עבר, כך נראה, היה לה כל מה שאשה יכולה לאחל לעצמה: בעל נאה, עורך-דין מצליח, שני בנים יפים ומוצלחים, דירה גדולה ומטופחת ליד רחוב דיזנגוף, קריירה פורחת בי תיאטרון וג'וב זוהר בטלוויזיה. תיקווה מור היתה אחת מקרייניות-הרצף הי ראשונות, במדיום שהיווה אז, בשנים הראשונות לקיומו, אטרקציה, תיקווה, יפהפיה ירוקת-עיניים וארוכת-שיער, בעלת הופעה אצילית וחיון מקסים, הפכה לכוכבת אמיתית.

"לא יצרתי מהומות בכבישים", היא מספרת על השנים ההן, "אבל זיהו אותי כמעט בכל מקום, וזו היתה הר גשה מאוד טובה, בחנויות היו מקבלים אותי כמו בת-מישפחה, בחום, ובסוף היו עושים לי הנחה. אנשים ברחוב היו מחמיאים לי, אומרים שהבגד הוא מאוד תאים לי, ולפעמים מעירים הערות, כמו, 'אולי תשני את התיק רוקת', בעלי היה חורו כל יום הביתה עם סיפורים חדשים, והילדים שמעו כל הזמן מהדברים שלהם, ראינו את אמא שלך בטלוויזיה!"

תיקווה היתה הילדה הכייפה בגן, אחרי-כך בכיתה, ויותר מאוחר השחקנית הכייפה בתיאטרון והקריינית הכייפה בטלוויזיה.

"כל הגברים השתגעו אחריה!"

שי דנון, לשעבר שחקן וכיום בעל-גלריה, מספר: "הופעתי עם תיקווה בעל עכברים ואנשים. כולנו, כל הגברים בהצגה, השתגענו אחריה. היא היתה יפה, מה זה יפה... היא היתה גם חתיכה, עם גוף שפשוט נבנה לפי הזמנה... אני זוכר שקינאנו בחבר שלה, העורך-דין, היינו אומרים תמיד — המנוול הזה, מה הוא עושה לה. ואיך, ולמה אנחנו מיסכנים ודמקים, יוצאים עם כל מיני פריחות, והוא..."

"החיים היו קשים, המשכורת היתה משכורת-ירעב, אבל כשי תיקווה היתה עולה לבימה, היינו שוכחים מכל הצרות, היה לה תפקיד מאוד סקסי, היא היתה צריכה לפתות את מיקי כפיר, והוא השתגע יותר מכולנו... היה בה משהו אריסטוקרטי, היתה קצת מרוחקת, וזה משך אותנו עוד יותר. כל השחקניות האחרות התפוצצו מקינאה, לא ייתכן אחרת."

תיקווה בת ה-3 עם אמא, אמא בכתה בקטעים העצובים!